

[Poul Schlüter]

se, men regeringens egne tal fortæller, at når regeringens politik gennemføres, skal vi slutte med at have over 200.000 arbejdsløse i 1983. Det er moderne socialdemokratisk politik. Det er en håbløshedens politik. Understøttelserne vil så vokse i løbet af de kommende tre år, så de bliver i størrelsen 20 mia kr. om året. Og så skal vi bruge 4½ mia kr., siger regeringen, på kunstige beskæftigelsesforanstaltninger. Det er jo en rystende falliterklæring. Den politik, som nu er fremlagt, viser, at socialdemokratiet én gang for alle har opgivet, at landet skal klare sine problemer på naturlig vis gennem den produktion, som skal skabes i vore tusinder af virksomheder.

Prisen for at føre socialdemokratisk politik vil være, at betalingsbalancen fortsat er i uorden. Regeringens egne tal viser, at om tre år vil vi møde et betalingsbalanceunderskud, som ikke er mindre end i dag.

Vi stiler stadig mod afgrundens rand. Tempoet i bevægelsen bliver ikke engang sat ned. Vi får en ny kæmpestigning i vor udlandsgæld. Det bliver endnu mere håbløst for de unge at se fremtiden i møde.

Hvorfor går det nu sådan? Det gør det, fordi regeringen har valgt de forkerte midler. Stort set fører man nu ingen indkomspolitik. Det er et mægtigt illusionsnummer at kalde regeringens forslag indkomspolitik. Regeringen beregner selv sin politik til at ville betyde indkomststigninger i den kommende tid i niveauet 7 pct. Men det er jo fup i mesterklasse. Der kan ikke være ét menneske, som for alvor tror på, at indkomststigningerne ikke bliver større. Det ligger bl. a. i, at regeringen bygger på en forhøjelse af garantilønnen, og det får naturligvis afsmittende virkning. Det kan ingen benægte. Det er sandsynligere, at vi nu får en indkomstudvikling i niveauet 8, 9 eller 10 pct., men det vil så sige, at vi fortsat ikke i Danmark får en lavere indkomstudvikling end i andre lande. Det skal fortsat gå dårligere i Danmark end i andre lande.

Og så kommer det store spørgsmål: hvad skal nu LOs top have til gengæld for, at der stadig ikke føres ægte indkomspolitik? For det første en kæmpemæssig skattestramning. Hvor stor? Så vidt jeg kan skønne, betyder regeringens skattestramninger mindst 5 mia kr. yderligere inddraget i statskassen på årsbasis, når forslagene virker fuldt ud. Hvem

skal denne gang betale? Først og fremmest de produktive erhverv.

Det andet skal så være ØD. Nu skal vi omsider have ØD gennemført ved tvang og med den store, kollektive fond. Hvad drejer det sig om? Det drejer sig ikke om flere penge, hver enkelt lønmodtager får mærkeseddel på. Håndører vil det være for den enkelte. Men det betyder den definitive magt til organisationslederne. Socialdemokratiet vil nu sørge for, at hr. Thomas Nielsen og fru Kirsten Stalknecht bliver landets største finanspampere.

Men hvorfra ved regeringen, at dette ønskes af lønmodtagerne? Hvor er holdepunktet for, at lønmodtagerne stiller som betingelse, at nu skal vi have ØD med central fond? Der er intet holdepunkt. Gennem årene har snese af opinionsundersøgelser klart vist, at landets lønmodtagere ikke ønsker ØD med central fond. Lønmodtagernes organisationer er ikke valgt til at drive almen politik. Der har aldrig været stemt om ØD blandt lønmodtagerne, men nu skal vi have det alligevel. Det siger vi nej til.

Så må man naturligvis spørge, hvad vi vil sætte i stedet. Et reallønsfald på 5 pct. anerkender vi er uundgåeligt. Det må vi nok bygge på. Men det mener vi man kan opnå på en langt mindre skadelig måde. Hellere på grundlag af en nulløsning end på grundlag af regeringens forslag. Vi kan skabe en ordning, som er lige så god – eller lige så ringe – for lønmodtagerne uden at bygge på regeringens principper. Det kan gøres, så vi gavner beskæftigelsen mere, så vi gavner betalingsbalancen og statsfinanserne mere, og så vi gavner velstanden på længere sigt mere, fordi vi sikrer nye investeringer, ny produktionsevne. Men det vil regeringen ikke.

Det konservative folkeparti har forelagt to planer her i tinget. Den ene er vor 4 punkts plan, den anden vore ændringsforslag til finanslovsforslaget. Samlet vil disse to planer sikre en forbedring i statsfinanserne på op mod 18 mia kr. i året 1982. Det er en politik, som vil fjerne nettokasseunderskuddet helt. Men det bekymrer åbenbart ikke finansministeren, at han nu i en lang årrække skal fortsætte med det helt uforsvarlige underskud på statens budget.

Vore to planer er naturligvis vort grundlag for forhandlinger, det er ligetil. Men bliver der forhandlinger? Statsministeren talte jo